

# ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Ἀληθινὴ ἱστορία ὑπὸ Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

62<sup>ON</sup> ΑΒ

Ἦσαν τότε, τὸ 1895, τὸ διασκεδαστικώτερο δῶρο πού ἐκυκλοφοροῦσε ἰδίως μεταξύ τοῦ μαθητικοῦ κομποῦ. Ἦσαν ὠραία κομψοτεχνήματα φτιαγμένα ἀπὸ χοντρὸ χαρτί υφαλίστερο, διπλωμένο κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε μόλις ἀνοίγε, νὰ φτιαχτῆ ἑσωτερικῶς ἀνάγλυφον ἓνα ὠραῖον τοπίον, ἓνα δάσος, ἓνα ποτάμι, μιὰ θάλασσα με ψαροπούλες, ἓναν κήπον ἢ καὶ διάφορες εἰκόνες τῆς ζωῆς. Πάντως, ὅταν οἱ «σουρπρίζ» ἦσαν κλεισμένες καὶ σφραγισμένες, δὲν ἤμποροῦσε νὰ ζερη κανεὶς τί θὰ εὑρίσκε ὅταν τὶς ἀγοράζε. Ὁ πρῶτος πού τὶς ἔφερε στὴν Ἀθήνα καὶ τὶς πωλοῦσε ἦτο ὁ καρτοπωλὴς Πεφάντης, πού εἶχε τὸ καρτοπωλεῖο του στὴν ὁδὸν Ἀρακείου καὶ ὅπως λέν οἱ παλαιότεροι, ἔκανε ὀλόκληρη περιουσία ἀπὸ αὐτὲς γιατί, γιὰ ἀρκετὰ χρόνια, ἦταν τὸ δῶρο τῆς μόδας.

Μεζὶ μὲ τὰ πολλὰ δῶρα που εἶχαν σταλῆ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, στὴ Μπεττίνα ἦσαν καὶ μερικὰ «σουρπρίζ» τὸ ἀνοιγιά τους δὲ, μετὰ τὸ γεῦμα ἔγινε ἀφορμὴ μιᾶς εὐθυμοῦ διασκεδάσεως τῆς καλῆς συντροφιάς, ἀναλόγως τῆς ἐκπαίδεως πού παρουσίαζαν.

Τελευταία εἶχε μείνει ἡ «σουρπρίζ» τῆς πιὸ καλῆς φίλης τῆς Μπεττίνας, τῆς Μαρίκας Δηληγιάννη, ἀνεψιάς καὶ δολοφονηθέντος ὑστερ' ἀπὸ χρόνια πρωθυπουργοῦ Θεοδώρου Δηληγιάννη. Τὸ δῶρον τῆς Μαρίκας Δηληγιάννη ἦτο ἓνα μικρὸ χρυσοῦ κορδόνι, πού περιελάμβανε ἓνα θαυμάσιον κουτί ἀπὸ γνήσιον κροϊστὴν, ἓνα μικρὸν ζωγραφικὸν πίνακα με θαυμάσια ζωγραφισμένες ἀπὸ τὴν ἴδια ἀνεμῶνες καὶ τὸν ἀπαράιπτο φάκελλο με τὴν «σουρπρίζ».

Ἐθαυμάσθηκε πρῶτα ἡ ὠραία ζωγραφικὴ τέχνη τῆς Μαρίκας Δηληγιάννη. Ἐπειτα ἀνοίχτηκε τὸ πολυτελέστατο κουτάκι. Ἐπὶ ἦρχε μέσα μιὰ ὠραία καρφίτσα «φανταζι» πού κρατοῦσε ἓνα μικροσκοπικὸ χρυσοῦ λουκετάκι. Ἦταν τὸ δῶρον πραγματικὰ πολὺτιμο καὶ συνωδευτο ἀπὸ ἓνα γράμμα τῆς Δηληγιάννη πού τῆς ἔγραφε:

Bella mia Bella

Τὸ χρυσοῦ λουκετάκι—πολύτιμο γιὰ μένα, γιατί μου τὸ ἐδῶρσες ἡ πολυαγαπημένη μου μπέρα—στὸ χαρίζω γιὰ νὰ κλειδώσης μαζί με τὸ νυφικὸ σου φόρεμα καὶ ὅλες τὶς δόξες πού σε περιμένουν. Θὰ σε ντύσω νυφούλα με τὰ χέρια μου, Μπεττίνα μου.

Σὲ ἀγαπῶ πολὺ, πολὺ, πολὺ  
Μαρίκα Ν, Δηληγιάννη

Ἦταν μιὰ πραγματικὴ χαρὰ γιὰ τὴν Μπεττίνα τὸ ὠραῖο καὶ πολὺτιμο ἐκεῖνο δῶρο, ἀλλὰ καὶ μιὰ ὑπόψια, γιὰ τὴν ὁποίαν ἐμίλησε ἀμέ-

σως στὴν Βίτω Ζαλοκώστα πού ἦταν δίπλα τῆς:

—Κάτι θὰ ἤξερε ἡ Μαρίκα γιὰ νὰ συνοδεύη τὸ δῶρο τῆς με ἓνα τέτοιο γράμμα.

Ἡ Βίτω ἔκαμε πῶς δὲν ἀντελήφθη.

—Τί ἤθελε νὰ ζερη! Σύμπτωσις εἶνε. Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι ὅλες οἱ φίλες σου διαζόμεστε νὰ σε δοῦμε εὐτυχισμένη;

—Καὶ τὰ κουβεντιάζετε δέβαια καὶ μεταξύ σας ἔ; Ἐπέμεινε ἡ Μπεττίνα με ἓνα ἄλλο γέλιο πού ἔκαμε τὴν Βίτω νὰ μὴ ἐπιμείνῃ στὸ ψέμμα τῆς.

—Ναί, τῆς εἶπε. Τὸ εἶπα χθὲς τῆς Μαρίκας ὅτι θὰ σοῦ μιλοῦσα σήμερα γιὰ τὴν πρότασι τοῦ Φούγγ καὶ ἡ Μαρίκα δέβαιν γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα...

—Μπράβο γιὰ τὴν δεσποσύνη πού σε δέχοσαν ἡ Μπεττίνα.

Καὶ ἐνῶ ἡ λύπη ἐσκίαζεν ἀπότομα τὸ πρόσωπό τῆς, προσέθεσε, μιλώντας τόσο σιγὰ, ὥστε μόνον ἡ Ζαλοκώστα νὰ τὴν ἀκούσῃ:

—Μόνον τὸν γρήγορο τάφο πρέπει νὰ μοῦ εὐχεσῶ, ἀγαπημένη μου...

Ἡ Βίτω δὲν ἐπρόλαβε νὰ δώσῃ καμμιὰ ἀπάντησι γιατί ἡ ἄλλη συντροφιά ἐζήτοῦσε τώρα νὰ ἀνοιχθῆ καὶ ἡ «σουρπρίζ» πού συνωδεῖε τὸ ὠραῖο δῶρον τῆς Μαρίκας Δηληγιάννη. Ἡ Μπεττίνα ἐπῆρε πράγματι ἀπὸ τὸν φάκελλο τὴν «σουρπρίζ» καὶ τὴν ἀνοίξε.

Ἡ εἰκόνα πού παρουσίασε, ἐπῆγχε κυριολεκτικῶς ὅλην τὴν συντροφιά. Στὸ ἑσωτερικόν τῆς, ἐδημιουργήθη ἓνα δωμάτιον στυλιζμένο ἀπὸ ὠραία ἀνθη καὶ σπῆ μὲσσι τοῦ δωματίου ἓνα φερετρο πού κρατοῦσε νεκρὴ μιὰ ὠραία κόρη ντυμένη με τὰ νυφικά τῆς.

Ἡ ἐκκληζις, τραγικὴ γιὰ κάθε περίστασι, ἦταν ἀκόμη τραγικώτερη τώρα, πού ἐρχόταν μαζί με τὶς εὐχὲς τῆς φίλης τῆς : «Θὰ σε ντύσω νυφούλα!...»

Καὶ ἐνῶ σάν, ὑστερ' ἀπὸ κοινὴ συνεννόησι, μιὰ παγερὴ σιγὴ ἀπλώθηκε γύρω, ἡ Ζαλοκώστα, περισσότερο ἐπηρεασμένη γιατί ὁ νεκρικὸς ἐκεῖνος θάλαμος παρουσιαζόταν ἀμέσως μετὰ τὴν εὐχὴ τῆς Μπεττίνας γιὰ ἓνα «γρήγορο τάφο», ἄρπαξε τὴν «σουρπρίζ» καὶ τὴν ἔκαμε χίλια κομμάτια, λέγοντας:

—Τὶ ἀνοησίες κάθονται καὶ φτιαχνουν!...

Ἡ Μπεττίνα δὲν εἶπε κι' αὐτὴ λέξι. Εἶδε ὅμως τὴν ἐντύπωσι πού ἐπροκάλεσε σὲ ὅλους ἡ «σουρπρίζ» καὶ εἶχε τὸ κουράγιο νὰ τὴν διασκεδάσῃ ἡ ἴδια. Ἐκάθισε ἀμέσως στὸ πιάνο καὶ ἄρχισε νὰ παίξῃ κάποιο εὐθύμο μουσικὸ κομμάτι, πού πραγματικὰ ἐτόνωσε τὸ ἠθικὸ τῆς συντροφιάς γιὰ ἀρκετὴ ὥρα ἀκόμη, ὡς πού διελύθη ἐντελῶς.

ΛΥΡΙΚΟΝ : Ἡ συνέχεια.

14/11/36

ΕΝ ΚΑΛΩ 63<sup>ΟΝ</sup> 15-11-1936

Ἡ Μπεττίνα τοὺς ἀπεχαιρέτισε ὁλοῦς καὶ ἐξαναδέχθηκε τὶς εὐχὲς τῶν ὅσο μποροῦσε περισσότερο χαρῶμενη. Μόνον στὴν Ζαλοκώστα ἐφάνερωσε τὴν ἐντύπωσιν ποὺ τῆς ἐπροκάλεσε ἡ «σοῦρ-πριζ».

— Εἶδες; Τῆς εἶπε, ἐνῶ τῆς ἐσοίγγε τὸ χέρι καληνυχτίζοντάς τιν. Τὸ προμήνυμα τοῦ θανάτου. Τὸν περιμένω!...

Ἐκείνη τὴν νύχτα, ἡ Μπεττίνα δὲν ἐκοιμήθηκε. Ἐπεσε στὸ κρεβάτι τῆς, ἐζήτησε μάταια τὸν ὕπνον καὶ στὸ τέλος ἐσοκώθηκε πάλι. Ὁ νοῦς τῆς ἔτρεχε στὰ περασμένα. Στὴν παιδικὴ τῆς ζωὴ, στὸν ποιητικὴ τῆς. Καὶ ἐβλεπε τὸ τέρμα ἐπιμοῦσιν σ' ἕναν τάφο, σ' ἕναν τάφο στὸν ὁμοίωμα μὲ ἀφθονα ἀγριολουλούδια καὶ ποτισμένον μὲ ἀφθονα δάκρυα. Ἐπερῶσε στὸ σαλόνι ἀθόρυβα γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτὴ καὶ ἐπαίξατο πιάνο τὴν πιὸ ἀγαπημένην τῆς σύνθεσιν τοῦ Σωπὲν, τὴν «Μὰρς φανέμπρο», τόσο ἀπαλὰ ὥστε νὰ τὴν ἀκούσῃ αὐτὴ μονάχα. Καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπ' τὰ μάτια τῆς ἀδιάκοπα, ὡς ποὺ ξημέρωσε, ὡς ποὺ τὴν εὗρε ἡ νόνα λιπόθυμὴ κάτω στὸ πάτωμα...

Προμήνυμα τοῦ θανάτου!...

Ὁ γιατρός ποὺ ἐκάλεσαν ἀμέσως τὴν ξανάφερε στὶς αἰσθήσεις τῆς, ἀλλὰ τὴν ἴδια ἐκείνη ὥρα, ὁ πυρετὸς ἀρχίσε νὰ φλογίζῃ τὸ σῶμα τῆς.

Ὁλόκληρη ἐβδομάδα ὁ πυρετὸς δὲν ἐλείψε καὶ ὀλόκληρη ἐβδομάδα οἱ γιατροὶ δὲν ἤξεραν ποῦ νὰ τὸν ἀποδώσουν, ὡς ὅτου εὗρεκαν τέλος, ὅτι ἡ ἀρρώστεια τῆς Μπεττί-

νας ἦταν διαθῆτης. Ἐπρεπε νὰ δοθῇ ἕνα ὄνομα στὸν ἀγρυπνο πόνο ποὺ εἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ κατατρῶγῃ τὴν ζωὴ τῆς ἀμοιρῆς κορῆς. Κι' εὐρέθηκε ὁ διαθῆτης!...

Ἀπὸ τότε, δὲν εἶδε ἡμέρα ὑγείας ἡ Μπεττίνα. Ξαναγύρισε στὸ Ὁδεῖον, ξανάρχισε τὰ μαθήματά τῆς, ὅμως ἕνας ἐλαφρὸς πυρετὸς ἀρχίσε νὰ διώχνῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπό τῆς τὰ χρώματα τῆς νεότητος. Τ' ὠμορφότερο λουλουδί τῆς Ἀθήνας μαραινεται. Ὁ πόνος ἐγίνε τὸ φθινόπωρό του.

Κι' ὁ θάνατος ἐρχεται! Μιὰ ἄλλη ζωὴ κλεισμένη στὸ Δρομοκαῖτειο, τὸν ὑποδέχεται πρῶτη. Ὁ Βιζυηνὸς εὐρέθηκε ἕνα πρῶτ' ἀρρωστὸς, δὲν ἐμελλε ν' ἀφήσῃ πειὰ ποτέ τὸ κρεβάτι του...

καὶ ἐκυλοῦσαν οἱ ἡμέρες κι' ἐμίσθαιναν τὴν ἀπόστασιν ἀπ' τὸ τέλος τοῦ δράματος. Κι' ὁ θάνατος ἐσοίγγε κάθε ἡμέρα καὶ περισσότερο στὴν παγερὴ ἀγκαλιά του τοὺς δύο ἀγαπημένους ποὺ εἶχε διάλεξει γιὰ νὰ ἐνώσῃ!

Ἀντίδρασις!

Στὸ Δρομοκαῖτειο ἀγωνίζεται ἡ ἐπισημὴ γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴ τοῦ Βιζυηνοῦ. Στὸ σπίτι τῆς Μπεττίνας, ἀγωνίζονται ἡ μητέρα, ἡ νόνα, ἡ ἀδελφοῦλα, ἀκόμη καὶ οἱ φίλοι. Κανεὶς δὲν πιστεύει πειὰ στὴν ἐφεύρεσιν τοῦ «διαθῆτη» καὶ ὅλοι βλέπουν ὅτι ψυχικὴ εἶνε πιὸ πολὺ ἡ ἀρρώστεια τῆς ἀγαπημένης τῶν. Καὶ ζητοῦν νὰ ἀναστήσουν τὴν σκοτωμένη καρδιά μὲ τεχνητὰς χαρὰς. Ξαναγύριζαν στὴ σκέψιν ἑνὸς γάμου.

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

# ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

17/11/36  
'Αληθινή ιστορία υπό Σ. 'Ακροπόλιτη ==

64<sup>ON</sup> *Ελ. Μιλλο*

— 'Αν πεισθῆ νά παντρευθῆ ἡ Μπεττίνα, θά τῆ ξεχάσῃ ὅλα σέ μιά καινούρια ζωή.

Καί ἡ Μπεττίνα πείθεται αὐτὴν τὴν φορὰ. Οὐκ ἵασι ξεχάσῃ τὸν ποιητὴ τῆς. Ἀλλά γιατί βλέπει πῶς ἔρχεται ὁ θάνατος καὶ δὲν θέλει νά πικρῶν πεία τοὺς δικαίους τῆς.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1895 ἀνηγγέλθησαν οἱ ἀρραβάνες τῆς μετὶ τὸν Κώστα Παπαγεωργίου. Πόση χαρὰ σὲ σπῆσι τῆς! Μόνον ἡ Μπεττίνα δὲν εἶχε μέσα στὴν τόση τῆς θλίψι περιθώριον χαρᾶς.

— Ἀρραβωνιάστικα μετὶ τὸν Κώστα, ἀλλά θά παντρευθῶ μετὶ τὸν θάνατον, εἶπε στὴν Βίτω Ζαλοκώστα, ὅταν ἔπῃνε νά τὴν συγχαρῆ.

Τὸν ἴδιον μῆνα ἡ οἰκογένεια Φραβασίλη ἐγκατεστάθηκε σὲ σπῆσι τῆς γυναικὸς τῶν ὀδῶν Δημοκρίτου καὶ Σόλωνος. Ἀλλά πῶν περᾶσει ὁ μῆνας ἡ ἀρρώστεια τῆς Μπεττίνας εἶχε προχωρήσει τόσο πολὺ, ὥστε οἱ γιανοὶ τὴν ὑπεχρέωσαν νά ἐγκατασταθῆ μετὶ τὴν μητέρα τῆς σὲ Μαρουσί.

— Ἀρραβωνιάστικες μιά πεθαμένη, ἔλεγε τὴν ἴδιαν ἐκεῖνη ἡμέρα οἱ γιανοὶ Μιλτιάδης θάλης, σὲ τὸν Παπαγεωργίου, ἐνῶ κατέβαιναν μασὶ ἀπὸ τὸ Μαρουσί στὴν Ἀθήνα. Μπεττίνα εἶναι καταδικασμένη!...

Καί ὁ ἄτυχος ἄνθρωπος πού ἀνέπνεε μιά νεκρὴ, ἀνέλαθε ἀπὸ τὴν ἴδιαν ἐκεῖνη ἡμέρα τὴν ὑπεράνθρωπην προσπάθειαν γιὰ νά τὴν σώσῃ. Ἐμενε ὅλην τὴν ἡμέραν κοντὰ τῆς φροντίζοντας νά τῆς ἰσορροπήσῃ τὴν ζωὴν, μετὰ ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον, μετὰ παρηγορίες γιὰ τὸ σήμερον. Καί ἡ Μπεττίνα, ἀπαντοῦσε ἕνα μὲν ἕνα πραγματικὸν πόνον γιὰ τὸν ὄλοπον πού ἦρθε νά παίξῃ σὲ τὸ δράμα τῆς ὁ ἄτυχος ἄνθρωπος.

— Γιατί ἐπιμένεις νά μοιραστῆς τὴν δυστυχία μου;

— Δὲν θά τὴν μοιραστῶ μασὶ σου. Ἐσὺ θά μοιραστῆς μασὶ μου μιά ἀπεραντὴν εὐτυχία, αὐτὴν πού θά σοῦ χαρίσῃ ἡ ἀγάπη μου, ἀπαντοῦσε ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς.

Καί ἡ Μπεττίνα δέχεται μ' ἕνα πικρὸν χαμόγελο τὰ λόγια του.

Ὁ χαμόγελος ἐπέροσε. Ἡ ἀνοιξὶς ἦρθε.

Ἀπρίλιος 1896.  
Ἐνα πρῶτον, ὁ Βιζυηνὸς εὐρέθηκε νεκρὸς σὲ κρεβδὰτι του: 16 Ἀπριλίου.

Τὸ ἴδιον ἀπόνευμα οἱ λίγοὶ φίλοι του τὸν ἐκήδευσαν. Ὁ ποιητὴς τῆς ἀγάπης δὲν ὑπῆρχε πεία. Ἡ μοῖρα ἐσπευθε στὴν λύσιν τοῦ δράματος πού μετὰ τόσον ἀπονία ἐφιλοτέκνησε.

Ἀμέσως τὴν ἄλλη ἡμέρα, ἡ Μπεττίνα ἔμαθε ἀπὸ τῆς ἐφημερίδας τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπημένου τῆς, παρ' ὅλες τῆς προφυλάξεις τῶν δικῶν τῆς.

Δὲν ἐκλαίει! Γιατί νά κλάψῃ; Ἐκείνος ἐφυγε λίγο πῶν πρῶτον. Αὐτὴ θ' ἀκολουθοῦσε. Ἦταν τόσο βεβαίη!... Ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν ἔκανε ἕνα μακρινὸν περιπάτον σὲ τὸν ἀγρὸν τοῦ Μαρουσιῶ μετὶ τὸν ἀρραβωνιαστικὸν τῆς καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς. Ἐμάζεμε ἀμαράντους, Τόσους, πού χρειαζόθηκε νά φέρουν καλάθι γιὰ νά τοὺς συγκεντρώσουν.

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

# ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

'Αληθινή ιστορία υπό Σ. 'Ακροπόλιτη ==

66<sup>ON</sup>

— Τὴ θά τὰ κάρησ ὀλ' αὐτὰ τὰ ἀγριολουλούδα, παρηγόρησε ὁ Παπαγεωργίου.

Αὐτὰ δὲν μαροῖνονταί ποτέ, ἀποκρίθηκε ζωπρὰ ἡ Μπεττίνα. Θά μοῦ χρειαζοῦν σὲ γάμον μασ!

Τὸ βράδον, κλεισμένη σὲ δωμάτιον τῆς ἡ Μπεττίνα, ἔβασσε μετὰ τοὺς ἀμαράντους ἕνα μεγάλον σταυρὸν. Τὰ ἀγριολουλούδα ἐκεῖνον τὸ βράδον ἐποτίστικαν ἀφθονὰ μετὰ τὰ δάκρυα τῆς. Καί ὁ σταυρὸς, πού ἐγένιτο ἀπὸ αὐτὰ, ἐποθετήθηκε σ' ἕνα μεγάλον κουτί. Μέσων αὐτοῦ ἡ Μπεττίνα ἐποθετήσε ἀκόμη μιά φωτογραφία τῆς καὶ μιά φωτογραφία τοῦ Βιζυηνῶ. Πόσον ἔκλαψε ἐκεῖνον τὸ βράδον ἡ ἄτυχη κόρη. Θά νόμιζε κανεὶς πῶς ὅλη τὴν ἡμέραν, ἀπὸ τῆς στιγμῆς πού ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπημένου τῆς, συνεκέντρωνε τὰ δάκρυα γιὰ νά τὸν κλάψῃ μόνον τῆς, δίχως νά τὴν θλίψῃ κανεὶς, δίχως νά τὴν παρηγορῆ κανεὶς σὲ ἀπαράμιλλον τῆς.

Κανεὶς τὸ πρῶτον δὲν ἐμάντευε τὴν νυκτερινὴν ἀγνίαν τῆς ἀμοιρῆς κόρης. Καί ὁ σταυρὸς τῶν ἀμαράντων μετὰ τῆς δύο φωτογραφίας εἶχε καλά κλεισθῆ μέσα σὲ κουτί...

— Τὴ ἐγένων τὰ λουλούδια σου, Μπέλλα μου; τὴν ρώτησε τὸ πρῶτον ἡ Ἰταλὰ.

— Τὰ μάζεσα σ' ἕνα κουτί. Δὲν οἶδας εἶπα; Τὰ θέλω γιὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων μου...

Ἀναστος, ἄκουσε νά ἐνελεπῆ τοὺς ἀνθρώπους ἡ θάνατος! Πόσον καλά φαίνεται τὸ πρῶτον ἡ Μπεττίνα! Τώρα μπορεῖ νά ἀντιρρῆσῃ ἕνα ἄνθρωπος! Οἱ γιανοὶ θάλης καὶ ἀρραβωνιαστικὸς ἔχουν ἀντιρρῆσῃ.

Τὸ γάμον θά ἐπιταχύνῃ τὸ τέλος τῆς Μπεττίνας. Ἄλλο εἶνε μαγνητικὸν γιὰ ἀπὸ τὴν ἴδιαν μιάς καινούργιας ζωῆς.

Μετὰ τὸν γάμον τῆς ἡ Μπεττίνα θά ἀλλάξῃ ἐντελὴς ζωὴν, βεβαίη εἶνε ὁ Παπαγεωργίου. Θά τονωθῆ τὸ πῆκόν τῆς, θά ζῆσῃ!...

Καί ὁ γάμον ἀποφασίστικη γιὰ τῆς 28 Σεπτεμβρίου.

Τὸ Μαρουσί ἐγκαταλείπεται καί ἡ Μπεττίνα ἐγκαθίσταται σὲ σπῆσι τῆς τῶν ὀδῶν Δημοκρίτου. Δὲν ἔχει πῶν ἀντιρρῆσῃ ἡ καὶ γνώμη γιὰ τίποτον, ἡ ἀμοιρῆ κόρη. Ἐχει ἐντελὴς ὑποταχῆ στὴ θέλησιν τῶν ἄλλων καὶ ἕνα μόνον ἔρεσι: Ὅτι γλήγορα φθάσει καὶ γι' αὐτὴν ὁ θάνατος. Ποῖος μιλᾷει μέσα στὴν ἀθῶνα ἐκεῖνη ψυχὴ καὶ ποῖος τῆς δίνει αὐτὴν τὴν πεποιθήσῃ; Πλησιάζει σὲ γάμον, βεβαίη ὅτι πλησιάζει σὲ θάνατον, στὴν ἀπολύτρωσιν. Βλέπει καὶ παρακολουθεῖ ὅλες τῆς προετοιμασίας μετὰ τὸ αἰνῶν πικρὸν χαμόγελο στὰ κείλη πού δὲν τὴν ἐγκατέλειψε ποτέ, οὔτε σὲ τὸ θάνατον τῆς.

Στὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου τῆς, ἔχει μεταφέρει καὶ τὸ πιάνον τῆς. Εἶνε ὁ μανιακὸς τῆς συντροπὸς πού δὲν θέλει νά τὸν ἀποχωρισθῆ. Κι' ἐπάνων σὲ πιάνον μένει πάντα ἡ εἰκόνα τῆς Ἁγίας Καικιλίας, τὸ δῶρον τοῦ Βιζυηνῶ μετὰ τὴν ἰδιοκτερὴν ἀφιέρωσιν του...

Παραμονὴ τῶν γάμων: 27 Σεπτεμβρίου 1896. Ὅλα λοιπὸν τελεῖωνον καὶ αὔριον ἀρχίζει ἡ νέα ζωὴ.

Ἡ νέα ζωὴ! Μετὰ πόση μελαγχολία ἡ Μπεττίνα παρακολουθεῖ τῆς προετοιμασίας τῆς. Τὸ σπῆσι εἶναι ἀναρτάτον ἀπὸ αὐτῆς. Ἡ γυνὴν ἐπιβλέπει γιὰ ὅλα. Γιὰ τὸν εὐπρεπισμὸν τοῦ σπῆσι, γιὰ τὴν τακτοποίησιν τῶν δωματίων, γιὰ τὸν στολισμὸν του μετὰ ἀνθη. Κάποια στιγμὴ τῆς ζήτησαν τὸ πιάνον γιὰ νά τὸ μεταφέρουν σὲ σπῆσιν, δὲν θέλησε νά τὸ ἀποχωρισθῆ. Τὸ θέλει ἀκόμη κοντὰ τῆς.

— Ἐχομε καιρὸν καὶ αὔριον!... Δὲν ἐπέμεινον. Ἄλλως τε ἦταν ἡ μόνη γνώμη πού ἔδωκε ὁ ὅλες ἐκεῖνες τῆς προετοιμασίας, πού τὴν ἔφθναν, τόσο ζῆλη καὶ τόσον ἀσυγκίνητη...

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

ΒΙΖΥΗΝΟΣ, Γ

28/11/36

ΑΥΣ. ΜΑΡΤ. 07<sup>ΟΝ</sup> 25 9 1936

Τό άπονευμα, ή μοδιότρα τής Μπεττίνας Έρασμία Μαυροπούλου, έφερε τό νυφικό τής φόρεμα. Τήν ίδια στιγμή, ό αρραβωνιαστικός τής έφερε μόλις του τό νυφικό τής πέπλο, σκεπασμένο έλο από άνθη λεμονιάς.

Νά μία στιγμή πού ή ζωή τών είκραι χρόνων δεν θέλει νά φύγη, νά μία στιγμή πού θυμάται τά δικαιώματά τής, νά μία στιγμή, ή μοναδική, πού δειλιάζει. Πέφτει στήν αγκαλιά του αρραβωνιαστικού τής ή Μπεττίνα και μέσα από λυγμούς και δάκρυα βγαίνει τώρα γιά πρώτη φορά τό πικρό παράπονο:

-Δεν θέλω νά πεθάνω !  
Ο Παπαγεωργίου προσπάθει νά την παρηγορήσει. Δεν πιστεύει άλλως τε στή συμφωρά πού έρχεται. Άλλά και δεν χρειάζεται πολύν κόπο. Η Μπεττίνα συνέχεται άμέσως. Μία στιγμή μονάχα ήταν ή δειλία, μία στιγμή όμοια μ' εκείνη του Χριστού, όταν έπλησίαζε στό μαρτύριο.

-Παρελθέτω τό ποτήριον...  
Και ή Μπεττίνα ζαναυρίσκει τό πικρό τής χαμόγελο.

-Τι τρέλλες κάθομαι και σου λέω καυμένε Κώστα. Με συγχωρείς!...

Παραδόθηκε πειθήνια έπειτα στήν μοδιότρα τής, γιά νά προδάρη τό νυφικό τής φόρεμα κι' έπειτα εξηπλημένη έντελώς έζήτησε λίγη άνάπαυσι στό κρεβάτι τής. Η Ίταλα θέλησε νά τήν συντροφεύσει, αλλά ή Μπεττίνα τήν απέμακρυνε.

- Όχι αδελφούλα μου. Άφησε με μονάχη. Προτιμώ νά αναπαύω λίγο.

Και έμεινε στό κρεβάτι τής έως τό πρωί τής άλλης ημέρας, ώς τό πρωί τής φθινοπωρινής εκείνης και γεμάτης μελαγχολία ημέρας τών γυναιών τής, πού ή Ίταλα τήν εύρηκε άναπαυμένη στό κρεβάτι τής νά τρέπεται, δειλιάζοντας νά τήν φαντασία τής στα περασμένα...

... ΚΑΙ ΣΑΝ ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Έκείνο τό φθινοπωρινό πρωί τής 28 Σεπτεμβρίου 1896, ένα πρωί γεμάτο μελαγχολία και πένθος, ή Μπεττίνα δεν είχε άφήσει τό κρεβάτι τής. Άνασπασμένη μόνον, έγερνε τό κεφάλι τής προς τό αντίκρουτο τής παραθύρο και σπριζώντας τό κεφάλι στό δεξί τής χέρι, άφινε τό βλέμμα τής νά πλανιέται αντίκρυ στή Λυκαοπητό, πού μόλις κατώρθωσε νά δείχνη τόν άγκο του κάτω από τήν παλαιή ομίχλη. Έμεινε κάμποση ώρα έτσι, στή σιωπηλή εκείνη συνομιλία με τό άπειρο. Έπειτα κάποια στιγμή ανακάθισε έντελώς στό κρεβάτι τής, έστράφη τήν πλάτη τής στό άκέντημα, έσυρε τά γόνατά τής προς τό στήθος, τά αγκάλιασε σφιχτά με τά δύο τής χέρια και επάνω τους έσηπράξε τό κεφάλι τής, ακουμπώντας τό σαγόκι στις έπιγονατίδες.

Έτσι, ενώ τά κρινόλευκα και διαφανή σχεδόν από τήν αδυναμία χέρια τής αγκάλιαζαν σφιχτά, με στοργή, με άγάπη, με έρωτα σχεδόν τά γυμνά πόδια τής, με βλέμμα τής έκυλούσε επάνω σ'αυτά μελαγχολο, πονετικό, όπως τό τελευταίο βλέμμα πού άσπνεικανείς σε κάποιο άναπνεμένο πρόσωπο πού τό αποχωρίζεται γιά πάντα. Όμοιο άκριό θώς με τήν μητέρα πού ρίχνει τις στερνές ματιές στό έτοιμοθάνατο παιδί τής, αγκάλιαζε με τά χέρια και με τά μάτια τά πόδια τής ή Μπεττίνα, σάν νά ήταν κάποιο ζενο σώμα πού θα τό έπαίρνε σε λίγο ό θάνατος, πού δεν θα τό έβλεπε πειά... Τά πλούσια μαλλιά τής, είχαν ζευυθη στις ήμίγυμνες πλάτες τής και τις έοκέπαζαν ώς κι' έκεί άφινοντας σε πολλές μεριές νά φαίνεται άκάλλιπη ή σάρκα, ώντανή άκόμην από τή θροσιά τής νεύματος, αλλά όμως αύλακωμένη από άφθονες σκιερές γραμμές, πού έπρόδιναν σε κάθε έξοκνημένο μάτι τόν μαρμαρό.

Έτσι τήν εύρηκε ή αδελφούλα τής ή Ίταλα εκείνο τό πρωί, γιά ν' άκούση τά γεμάτα πικρό παράπονο λόγια τής:

- Ό θρόνος έκλεισε πειά γιά μένα αδελφούλα μου... Ένας τεράστιος φράγος με άναγκάζει νά γυρίσω πίσω. Ίεν τόν βρεπεί; Έσκόνητα επάνω

στόν φράχτη και δεν μπορώ νά προχωρήσω πειά... Βοήθησε με τώρα νά ζαπλωθώ και άφησε με μονάχη στό δρόμο του γυρισμού, μονάχη στό αγκάλιασμα τών περασμένων. Έσένα ό δρόμος σου είνε έλευθερός. Προχώρησε αδελφούλα μου στή ζωή... Μονάχα γιά μένα ύπώνεται ό φράχτης... ό έρωτας... ό θάνατος...

Και έμεινε μονάχη ή Μπεττίνα, γιά νά κάμη τό φανταστικό ταξείδι στα περασμένα τής, στό μεγάλο έρωτικό δράμα πού άρχισε νά πλέκεται όταν αυτή ήταν δέκα χρόνων και τέλειωσε τώρα, πού τά είκοσι τής χρόνια έφέροντο στόν τάφο με τίς λαμπάδες του γάμου.

ΑΥΡΙΟΝ : Η συνέχεια.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ο ΤΖΩΝ ΠΕΡΔΙΚΑΡΗΣ ΚΑΙ Η ΑΛΚΜΗΝΗ

ΕΡΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

21<sup>ΟΝ</sup>

Θέλεις νά υπανδρευθής ; Δικαιοτάτον. Δεν εύρίσκω ήποτε τό παράδοξον εις όλ' αυτά. Άγάπησε μου όμως έλευθερώς. Ποιον άγάπας και ποιον θέλεις νά υπανδρευθής ;

- Ό καλέ μου πατέρα, ανεφώνησε πλάτης χαράς ή Καικιλία. Θα σε έκπληξω ίσως άλίγον, άλλ' είμαι θεαία ότι θα σε εύρω σύμφωνον εις τήν έκλογήν μου. Άγαπή τόν Τζών Περδικάρην. Θέλω νά τόν υπανδρευθώ.

Ο τραπεζίτης Ουέμπστερ παρετήρησεν έν έκπληξει τήν θυγατέρα του. Κάποιο άλλο όνομα ήλπιζε ν' άκούση, πρην τό όνομα του Έλληνος εκεινου πρην τον οποίον ουδέμιαν έδιδε σημάδι έρωτος και προσοχήν. Παρετήρησε προσεχτικώς τήν θυγατέρα του, έμεινεν άπορών και έμειδιόσεν ειρωνικώς.

- Είσαι τρέλλη. Καικιλία ; ηρώτησεν. Άγαπας ειπες τόν Περδικάρην, τό παλιόπαιδο αυτό, τό όποιον έγώ ουτε θυρωρόν του οικου μου θεωρώ άξιον ; Αυτόν ήγάπησε ! αυτόν θέλεις νά υπανδρευθής ;

-Ναι, πατέρα, αυτόν. Ώ, άν ήξερεις τί ευγενής χαρακτήρ είνε, ποίαν άγαθήν ψυχήν έχει.

Ο τραπεζίτης Ουέμπστερ καταλαβανόμενος άλίγον κατ' άλίγον υπό όργης εδημιότιζεν ήδη εν τώ σωματίω τής θυγατρός του, χειρονομιών νευρικών και συσπών τους άρρυσ του. Έπειτα ανέκοψεν άποτόμως τό θέμα του, έσθη προμερός τήν θεάν, πρό τής θυγατρός του, και άνεκάγκασε θορυβωδώς.

- Τόν Περδικάρην, ειπες, άγαπας ; Τόν πτωχόν αυτόν Έλληνα, τόν ύποπιον αυτόν φυγάδα τής πατρίδος του, του όποιου ουτε τήν καταγωγήν, ουτε τό παρελθόν γνωρίζεις ; Αυτόν θέλεις νά υπανδρευθής, και αυτόν θέλεις νά κάμης μέλος τής οικογενείας μας ; Είσαι τρέλλη. Έντελώς τρέλλη. Και έπιστευσες, ότι έγώ, ό τραπεζίτης Ουέμπστερ, θα συνηθουν εις τόν γάμον αυτόν ; Έγώ ό οποίος ειργασθην εις όλην μου τήν ζωήν, διά νά γίνω ό,τι είνε, διά νά άποκτήσω περιουσίαν, θεόν, όνομα, υπέθεσες ότι θα έλεγνα εις τόν μετανάστην σου αυτόν, εις τόν Περδικάρην σου, ύτόν εις τόν τεμπέλην αυτόν του όποιου ουι ή ευμενεια, κόπης συνίσταται εις τό νά φορηί τις φουστανέλλες και εις τό νά ζητηί νά μοναμαχήση με μαχαίρια σάν τόν χειρότερον χασόπην : «Όριστε, κύριε, καπίστε, κύριε, νά άπολαύσετε σεας τους καρπούς τών κόπων μου, νά ζήσετε άργός χασομέρης εις θάρος και διά δαπανών άλλων»; Αυτό υπέθεσες ;

Ώ μα τόν θεόν Καικιλία δεν σε άναγνωρίζω πλέον.

ΑΥΡΙΟΝ : Η συνέχεια.

